

[Gøting.]

for kommunegrænsen af den kommune, hvor undervisningen finder sted. Også med ændringsforslag nr. 12 synes jeg man er inde på det rigtige spor, idet kravet om arbejdsgeberens anbefaling frafaldes. Jeg må i høj grad anse en bibeholdelse af kravet som et uberettiget indgreb i retten til selv at bestemme over sin personlige uddannelse. Ændringsforslagene nr. 13 og 14 er konsekvenser af ændringsforslag nr. 12 og kræver ingen nærmere kommentarer.

Mindretallet har stillet en række ændringsforslag, som jeg ikke nærmere skal kommentere, bortset fra ændringsforslag nr. 10. Når jeg her anbefaler at stemme imod, er det netop ud fra den betragtning, at der må gøres en ekstraordinær indsats for om- og opskoling af ufaglærte arbejdere, og den belastning, rejseudgifterne også er for den ikke-arbejdsløse, kan bevirke, at han ikke søger disse kursus. Såfremt jeg ikke betragtede hele spørgsmålet som noget af en hastesag, vil jeg indrømme, at der kunne være en grund til nøgternt at overveje spørgsmålet nærmere, og når hele apparatet er kommet i gang og har virket en årrække på en effektiv måde, kan der måske være grund til at tage spørgsmålet op igen. Den samme argumentation vil jeg anvende over for ændringsforslag nr. 11.

Da det reelt er de samme spørgsmål, der skiller flertallet og mindretallet med hensyn til lovforslaget om beskæftigelse og uddannelse af unge, skal jeg også her anbefale, at man stemmer for de ændringsforslag, der er stillet af udvalget eller flertallet.

Med hensyn til lovforslaget om bortfald af understøttelsesretten i visse tilfælde for unge arbejdsløse anbefaler jeg, at man stemmer for det stillede ændringsforslag.

Alfred Jensen: Da disse tre lovforslag var til første behandling, gav den kommunistiske gruppes ordfører udtryk for en velvillig indstilling. Baggrunden for disse forslag er jo fortidens forsyndelser, det, at man for længe har forsømt en faglig uddannelse af de ikke-faglærte, og jeg må sige, at selv om dette er et skridt i den rigtige retning, er det ikke nær nok. Det blev der også fra den kommunistiske gruppes side gjort opmærksom på ved første behandling. Der ofres ikke tilstrækkeligt på ungdommens

faglige uddannelse. Der blev ved denne lejlighed givet tal, som godtgør, at man ofrer 4-5 gange så meget i lande som Sverige og Schweiz, til trods for at man ikke har et større lærlingeantal. Tallet for Danmark var 26 mill. kr. i 1958-59, medens det i Schweiz i 1955 var 130 mill. kr. og et år senere i Sverige var 135 mill. kr. Det siger os jo, at det, der her er lagt på bordet, selv om det går i den rigtige retning, ikke er tilstrækkeligt; der skal langt mere omfattende foranstaltninger til.

Det er selvfølgelig meget rart at høre, at der blandt arbejdsgeberere er stemning for, at man skal uddanne ikke-faglærte ved i en 2-årig kontraktperiode at knytte dem til virksomheden, men jeg tror ikke, det kan løse spørgsmålet, for det, det drejer sig om her, er, at flere skal have en bedre grunduddannelse, også fagligt, og derfor kommer man ikke uden om det krav om statslige værkstedsskoler, der har været rejst fra forskellig side. Jeg skal i øvrigt ikke gå dybere i disse problemer, bare fastslå, at vi mener, at man ikke hermed løser de problemer, der angår ungdommens uddannelse og uddannelsen af de ikke-faglærte.

Da lovforslagene var til første behandling, gjorde det kommunistiske partis ordfører, det ærede medlem fru Ragnhild Andersen, opmærksom på, at vi ikke kunne godkende bestemmelsen om, at deltagelse i disse foranstaltninger skulle ske efter skriftlig anbefaling af arbejdsgeberne. Jeg noterer med tilfredshed, at man i udvalget er blevet enig om at frafalde denne bestemmelse, og jeg mener, det er så langt bedre, at man går den vej, flertallet er gået ind for, at det bliver arbejdsløshedskasserne — og jeg kan godt sige, at jeg er enig med det ærede medlem hr. Axel Kristensen i, at det bliver reelt fagforeningerne — der kommer til at anbefale. Det mener jeg er en rigtig og en fornuftig løsning.

Jeg ser også med tilfredshed på, at man har bibeholdt bestemmelsen om, at der kan gives godtgørelse for arbejdstab. Jeg havde i og for sig ikke noget imod, at man holdt sig til det udtryk, mindretallet i udvalget har brugt, men ikke vil gå ind for: erstatning for tabt arbejdsfortjeneste, for jeg mener, det ville være en rimelig løsning. Jeg mener, det faktisk bør være sådan, at den, samfundet ikke